

by pro případ, o nějž běží, předpisovalo kooperaci úřadu stavebního s exekučním soudem a nemůže tedy účinnost stavebně-policejního rozkazu, vydaného kompetentním k tomu orgánem z důvodů veř. zájmu, býti podmíněna souhlasem soudu, do jehož příslušnosti výkon policie stavební nenáleží. Stejně lichá je námitka, že sporný příkaz měl býti adresován přímo exekučnímu soudu, neboť exekuční soud nezaujímá vůči úřadu stavebnímu právní posice strany. Stavební objekt, k němuž se stavebně-policejní akt úřední vztahuje, jest vůči stav. úřadu reprezentován osobou majitelevou, po případě osobou, které přísluší správa objektu, třeba že snad jejich disposiční moc nad budovou je v tom či onom směru omezena, vázána jsouc z důvodů práva soukromého na souhlas úřední.

Pokud pak stížnost vytýká jako vadu řízení, že stav. úřad dříve než vnucenému správci příkaz vydal, nevyšetřil, zdali bude možno náklady nařízené stavební opravy uhraditi z výtěžku vnucené správy, přehlíží úplně právní povahu policejního rozkazu, který vůbec nemůže býti činěn závislým na tom, zdali k provedení opatření v zájmu veřejném nutných jsou po ruce potřebné prostředky finanční. Ostatně i kdyby bylo zásadně možno čerpati obranu proti rozkazu policejnímu z předpisů řádu exekučního, tedy ze zákona upravujícího zcela jiné vztahy, obrana tato by selhala, ježto v exekučním řádu (§§ 112 a 129) jest pamatováno i na případ, že za vnucené správy objeví se potřeba vydání, pro nějž není ve výtěžku vnucené správy úhrady. Nestála tedy stav. úřadu v cestě žádná z domnělých překážek, stížností uplatňovaných, aby nevydal sporný příkaz proti st-li v jeho funkci vnuceného správce.

Č. 8102.

Pojištění nemocenské (Podk. Rus): * Za »náležitou omluvu« ve smyslu § 260 lit. a) zák. z 9. října 1924 č. 221 Sb. nelze považovati neznalost zákona nebo nesprávný jeho výklad.

(Nález ze dne 12. září 1929 č. 27.145/27.)

Věc: Dr. Ivan D. v U. proti župnímu úřadu v Mukačevě o přešupek zákona ze dne 9. října 1924 č. 221 Sb.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Trestním nálezem policejního ředitelství v Užhorodě z 25. června 1927 byl st-l uznán vinným přestupkem § 260 bodu a) zák. č. 221/24 a odsouzen podle § 262 odst. 1. cit. zák. k peněžitě pokutě 50 Kč a v případě nedobytnosti k 3dennímu vězení, protože nepřihlásil k nemoc. pojištění Jiřího D., kterého zaměstnával jako písaře na stroji ve své advokátní kanceláři od 25. září 1926 do 1. února 1927, ač jmenovaný podle § 2 a 6 b) cit. zák. podléhal pojištění pro případ nemoci. Župní úřad v Mukačevě nař. rozhodnutím nevyhověl odvolání st-lovu a potvrdil nález úřadu I. stolice z jeho důvodů.

O stížnosti uvážil nss toto:

Přestupku § 260 lit. a) cit. zák. — jímž byl st-l uznán vinným —

dopouští se zaměstnavatel, jenž nevyhoví včas bez náležité omluvy povinnosti ohlašovací nařízené tímto zákonem.

Námítky stížnosti zahrocuji se ve výtku, že není dána skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného, poněvadž Jiří D. jakožto adv. pomocník nemoc. pojištění nepodléhal a st-le nestihala proto povinnost ohlašovací dle nemoc. zákona. Zaměstnanci tohoto druhu podléhají prý výlučně pensijnímu pojištění a v případě nemoci mají práva vůči zaměstnavateli podle zák. o obch. pomocnících, právě tak jako jest stanoveno v nemoc. pokladně. Pro případ nemoci jest u nemoc. pokladně dle náhledu stížnosti pojistiti jediné dělníky pracující fysicky, nikoli duševně. Stížnost se mýlí.

Jest nesporno, že Jiří D. podléhal v kritické době v zaměstnání u st-le pensijní povinnosti pojistné; jest proto vzhledem k ustanovení § 1 zák. č. 117/26 spornou otázku jeho povinného nemocenského pojištění posouditi podle § 1 odst. 1 zák. č. 268/19, jenž uveden byl v platnost na Podk. Rusi vl. nař. č. 26/21 a podle něhož pro případ nemoci jsou pojištěny všechny osoby, jež vykonávají práce nebo služby na základě poměru pracovního, služebního neb učňovského a nevykonávají jich jako vedlejší zaměstnání nebo příležitostně.

Zákon ten nemá ustanovení, jež by z povinného pojištění nemoc. vyjímalo osoby, na něž se vztahuje zákon o pens. pojištění soukr. zaměstnanců nebo zákon o obchodních pomocnících. Ježto jest nesporno, že Jiří D. byl ke st-li ve smluvním pracovním poměru, aniž zaměstnání to bylo vedlejší nebo příležitostné, a nejde tu o zaměstnání v §§ 2 a násl. cit. zák. č. 268/19 vyňaté z povinného nemoc. pojištění, jsou v jeho osobě dány veškeré pojmové znaky nemoc. pojistné povinnosti a nelze proto shledati nezákonným, když žal. úřad k témuž úsudku dospěl, byť i se nesprávně dovolával § 2 zák. č. 221/24.

Jest proto námitka stížnosti, popírající existenci nemoc. pojistné povinnosti, bezdůvodná a nepřípadná jest, odvolává-li se na zdejší nál. Boh. A 6307/27, poněvadž náleznost se zabývá výhradně pensijní pojistnou povinností zaměstnance adv. kanceláře.

Stížnost brojí proti nař. rozhodnutí ještě námitkou, že nepřihlášení D. do nemoc. pokladny se stalo pro chybnou interpretaci zákonů a nikoli ze zlé vůle, a že nelze je proto trestati. Ani tato námitka není důvodná.

Skutková podstata přestupku § 260 lit. a), pro nějž byl st-l odsouzen, vyčerpává se tím, že zaměstnavatel zanedbá ohlašovací povinnost uloženou mu §§ 17 a 18 a) zák. č. 221/24 bez náležité omluvy. Opo-
menutí povinnosti tak, jak jest tu stanovena, má samo o sobě v zápětí následky § 262 (trestnost) a není třeba, poněvadž zákon toho nikde nepožaduje, aby zanedbání to bylo vědomé nebo úmyslné; to vyplývá i z všeobecné povahy předpisů těch, jichž přestoupení tvoří přestupek policejní, k jehož skutkové podstatě vůbec zlého úmyslu se nevyhledává. Stačí tudíž, že st-l ohlašovací povinnost bez náležité omluvy zanedbal. Za náležitou omluvu nelze však považovati nesprávnou interpretaci zákona, poněvadž neznalost zákona, resp. nesprávný jeho výklad nikoho neomlouvá a jest pro posouzení subj. zavinění bezvýznamná.